

Midfaste søndag 2018

Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt. Det er den vigtigste sætning i vores tekster i dag og opsummerer alt det andet, vi har læst. Ja, alt i Bibelen handler om dette ene, at vi tror på ham, som Gud har sendt til os. At han taler sandt og er hvad han siger, han er. Menneskesønnen, livets brød. Det, som kommer ned fra himlen og giver os evigt liv.

Den gammeltestamentlige tekst handlede om israelitterne i ørkenen, som på Guds befaling blev ledt af Moses. Det var ikke en leder, de havde stor tillid til på den tid og i situationen. Faktisk bestilte folket ikke meget andet end at brokke sig hele vejen. Det må have været ret anstrengende for Moses, det er trods alt en vandring på 40 år, vi taler om. Intet under, at han gjorde sit bedste for at undgå denne utaknemmelige opgave. Men den var nu engang lagt på hans skuldre, han var Guds udvalgte sendebud, så Moses måtte lede det udvalgte og utilfredse folk gennem den ugæstfrie ørken til det forjættede land.

Gud viser konstant og på mange måder, at Han er med folket og med Moses. Han går synligt foran dem både dag og nat på deres vandring, Han skiller vandet for dem, så de kan gå så godt som tørskoede gennem sivhavet og befrier dem desuden for en anseelig del af faraos hær ved at lade vandet slå sammen om soldaterne, der var i hælene på israelitterne. Og nu sender Gud både vagtler og manna til det sultne folk. Der bliver sørget for dem, og de har stadig ikke blik for, at de er de særligt velsignede. De glemmer det i hvert fald hurtigt igen, hvis de et øjeblik har sat lighedstegn mellem Gud Herren og det, at der sker underfulde ting omkring dem. Ting, som igen og igen redder deres liv.

1300 år senere, på Jesu tid, har jøderne imidlertid vedtaget med sig selv, at det var Moses, der var årsag til alle velsignelserne, der regnede ned over israelitterne, inklusiv mannaen i ørkenen. Moses den store patriark og folkets fader. For nu er ørkenvandringen blevet til en del af fortællingen om, hvordan de blev til det folk, som Gud i sin tid lovede Abraham, Isak og Jakob at de skulle blive til. Jesus må minde skaren, der har forfulgt og fundet ham, om at det var Gud, der sørgede for folket i ørkenen. Ikke Moses, for uanset hvor stor en lederskikkelse han så ellers var, så var han kun et menneske. Jesus er mere end det, så hvis han skal sammenlignes med noget fra den tid, er det ikke Moses, men selve det brød, den manna, Gud lod falde ned fra sin himmel. Det, som lod folket overleve og gav dem styrke til at vandre videre.

Der er en mærkelig selvmodsigelse i skaren i teksten fra Johannesevangeliet. De har ledt efter Jesus alle vide vegne, de sejlede efter ham og opsøgte ham i Kapernaum, og forlanger endda at få at vide, hvornår han ankom dertil, som om det var deres ret at se og høre, hvad Jesus gjorde eller sagde hvert eneste sekund. Som en flok sultne, sensationslystne journalister, der følger i hælene på en kongelig person. Og så vil de alligevel have tegn at se, så de kan tro på ham. Flere undergerninger og helst noget, der kan være nyttigt, som mannaen i ørkenen. Vis os nu noget, så du kan holde vores opmærksomhed fanget, ellers er vi nok dem, der er gået, Jesus. Men Jesus har gennemskuet dem og ved, at uanset hvor mange beviser de får på Guds magt gennem Jesu hænder, så kan de ikke tro på ham. De hører ikke Guds røst i Jesu ord.

Det er bestemt også en grøft som mange stadig falder i. At reducere Jesus til en ny Moses-skikkelse. En folkets leder, der kan vises os vej gennem livets ørken. En, som kan tale med Gud for os, når vi ikke selv tør henvende os til den Almægtige, som holder vort liv og også vores død i sin hånd. Men Jesus er mere end en hellig mand, mere end en rabbi. Jesus er Guds Ord. Det Ord, ved hvilket jord

og himmel er skabt. Uden ham var intet til af det som er. Uden ham var vi ikke til. Jesus er brød fra himlen. Uden ham kan vi ikke leve nu og siden hen i evigheden. Kan vi tro på Jesus på den måde? De fleste kan ikke. De kan, som skaren, vi mødte før, kun se en ny leder, en ny Moses, der fører en ny discipelskare til et bedre liv i et forjættet land, som vi selv har tænkt os til. Hvis vi ser Jesus på den måde, så ignorerer vi, hvad han selv har sagt til os. Mit rige er ikke af denne verden.

Jesus er kommet for at lede os til evigt liv. Gud gav os et menneske at vandre efter, fordi vi ikke kan forholde os til det usynlige, guddommelige og hellige, som Gud er. Vi har brug for noget at se på og noget at lytte til som vi kan genkende. Vi kan spejle os i Jesus. Vi kan blive døbt, som han blev døbt. Vi kan bryde brødet og drikke vinen, som han gjorde det med sine disciple. Jesus gav os en vej at vandre, men han gav os også et håb, der rækker ud over den synlige verden, ud over vores egen død. Et håb om liv, som livet findes hos Gud, evigt og sandt. Ganske ofte glemmer vi håbet og ser kun på Jesu liv og hører kun hans ord om, hvordan vi skal leve med hinanden. Det er også vigtigt, men mennesket lever ikke af brød alene. Der er mere end det. Og det mere er Gud selv. Det mere er Kristus.

Spørg et menneske om Jesu korsdød, og I vil høre om blod og pine, om tornekrone og søm, der slås gennem kød og ind i korsets planker. Døden kan vi godt udmale, den er en del af vores verden, og vi møder den kun alt for tit i sine mest gruopvækkende skikkelser, når vi ser nyhederne i tv. Det er altså ikke svært for os at forholde os til Jesu død og pine, kirken her er fuld af minder om Jesu død. Det er alle vegne, selv på prædikestolens lydhimmel. Vi er ikke i tvivl om at Jesus døde. Men spørg om opstandelsen, og vi mangler ord. For opstandelsen er ikke af denne verden, men af Gud. At livet sejrede over døden, er kun en meget vag beskrivelse af hvad der hændte påskemorgen. Vores symbol på opstandelsen er en tom grav, netop det, der mangler i billedet, det vi ikke længere ser. Så det vi bliver i tvivl om, hvis vi tvivler, er om Jesus lever. Det er troens store udfordring til os, at tro det uden tegn. At stole på Guds ord til os i evangeliet. Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt. Kan vi det, så står døren til vor Herres og frelsers, Jesu Kristi, evige rige på vid gab også for os.
Amen.